

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթիվ / Հոսիվար, 2010թ., N 1 (7)

*«Խնդիրներ կենսական համար քո հղիացող սրտի, այլ դու
սիրով չվարվեցիր. քո կենսական քո մի՛ կորսնչե՛նք պահիկա,
որո՞ւ համար Քրիստոս մեռավ»:*
Հռովմայեցիս 14:15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, մեր օրերում չափազանց շատ են այն դեպքերը, երբ մարդիկ ոչ միայն կերակուրի, այլև հագուստի, հողի, անձնական դիրքի, շահի ու փառքի, նյութական ու շատ այլ պատճառներով են տրամեցնում միմյանց: Երանի թե ավելի բացվեն մեր աչքերը և լուսավորվի մեր միտքը՝ հասկանալու Աստծո գերագույն սերը մեր նկատմամբ, որից ելնելով էլ Նա Իր Միածին Որդուն գոհեց մեզ համար: Քրիստոսը, թողնելով երկնային փառքը, եկավ այս մեղսալից աշխարհի մեզ նման մեղավորների համար տանջվեց խաչի վրա, որպեսզի փրկի մեզ կորստից ու արժանացնի Երկնային թագավորությանը:

Անառակ որդու առակում մեծ եղբայրը, ապրելով հոր տանը, չէր ուրախանում այդ տան ուրախությամբ, նրա ուրախությունը կապված էր իր բարեկամների հետ: **Հռովմա 15:29-30** խոսքերում ասվում է. «*Ահա այսչափ տարի է, որ կը ծառայեմ քեզի, ու բնա՛քու խոսքե՛ղ դուրս չեկայ. ու երբեք ուլ մը չտուիր ինձի, որ ուրախանայի իմ բարեկամներուս հետ: Բայց երբ եկավ այդ քո որդիդ, որ քո ստացուածքդ անառակներու հետ կերավ, անոր մորթեցիր պարարտ գուարակը*»: Հայրը պատասխանեց նրան. «... քու այս եղբայրդ մեռած էր ու ողջնցավ, կորսուած էր ու գտնուեցավ»: Բայց մեծ որդուն չէր ուրախացնում այն, որ եղբայրը գտնվեց, նա շատ վշտացած ասում էր՝ քո տված բոլոր ստացվածքն անառակների հետ վատնեց, իսկ դու նրան ընդունեցիր, պարարտ գվարակը մորթեցիր և խնջույք արեցիր: Նա շատ էր բարկացել և չէր ուզում տուն մտնել:

Հիշում եմ մի իրական դեպք, որի ակնատեսն եմ եղել: Տարիներ առաջ մի տարեց հավատացյալ կին իր որդու հետ պալուում էր երկու սենյականոց բնակարանում, ամուսին չունեց, իսկ աղջիկներն ամուսանացած էին և ունեին իրենց ընտանիքները: Տղայի ամուսնանալուց հետո հարսի ու սկեսուրի միջև վեճեր ու կռիվներ սկսվեցին: Այդ կռիվներն այնքան շարունակվեցին, որ տղան ու հարսը, վերցնելով իրենց փոքրիկ երեխաներին, գնացին վարձով ապրելու: Բայց սկեսուրը նրանց այնտեղ էլ հանգիստ չէր թողնում, թշնամություն էր սերմանում ամուսինների միջև: Վերջապես սկեսուրը հասավ իր նպատակին՝ հարսն ու տղան դատարանով ամուսնալուծվեցին: Այդ մասին իմանալով՝ ես գնացի այդ կնոջ տուն, որտեղ բազմիցս եղել էի հաշտության ու խաղաղության համար: Շատ զարմանք ապրեցի՝ տունը դատարկ տեսնելով. կահույքը, գորգերը, սպասեղենը չկային: Թե ո՞ր էր տեղափոխել՝ Աստված գիտե: Նա այդ արել էր, որ տղայի ու հարսի ամուսնալուծվելուց հետո հարսին ոչինչ չհասներ: Ամուսնալուծությունից մի քանի օր անց այդ կնոջը առողջական խնդիրների պատճառով տարան հիվանդանոց, որտեղ էլ մահացավ՝ ատելության ու չարախոսության մեջ լինելով: Ո՞ր գնաց նա՝ չգիտենք, բայց գիտենք, որ Պողոս առաքյալն ասում է. «...Առանց խաղաղության և սիրո սրբության ոչ մեկը Տիրոջը չի տեսնի»: Որևէ մեկն իր հետ ոչ ինչ-որ բան է բերել այս աշխարհ, ոչ էլ տանելու է:

Պրան հակառակ՝ պատմեմ մի իրական դեպք ևս, որի մասին կարդացել եմ: Ամերիկայի մի քաղաքի ժողովարանում ժողովի

ժամանակ ներս է մտնում մի հարբած տղամարդ՝ իրեն շատ վատ պահելով: Տեղի հովիվը, մոտենալով նրան, համեստությամբ ուզում է համոզել, որ չխանգարի ժողովը, բայց այդ հարբած մարդը հարվածում է հովիվին: Աղմուկը լսելով՝ ոստիկանները ներս են մտնում և ձերբակալում հարբածին: Հովիվը գնում է դատարան ու հարցնում, թե որքան պետք է վճարի այդ մարդը իր կատարած չարության համար: Ասում են գումարի չափը, հովիվն ինքն է վճարում այդ գումարը, և հարբեցողին ազատ են արձակում՝ ասելով, որ մա, ում ինքը հարվածել է, վճարել է իր փոխարեն: Հարբեցողը դարձի է գալիս ու դառնում անկեղծ քրիստոնյա: Այդ հովիվը կատարեց Տեր Հիսուսի խոսքը՝ չարին բարիով հաղթելով:

Այսօր մեր օրերում ինչքա՛ն լավ, մաքուր, անկեղծ հավատացյալներ կան, ովքեր, անիրավության պատճառով զրկվելով շատ բաներից, ներում ու աղոթում են իրենց չարություն անողների և զրկողների համար՝ կատարելով Ավետարանի խոսքը:

Սիրելիներ, դիմում եմք ձեզ. եթե դուք ձեր բանվորին զրկել եք վարձից, շտապե՛ք վերադարձնել, եթե կոպիտ եք վարվել՝ տրտմեցնելով ձեր եղբորը, հարսին կամ սկեսուրին, շտապե՛ք հաշտվել, կատարե՛ք Ավետարանի խոսքը, եթե ուզում եք, որ ձեզ համար լավ լինի: **Մաթ. 5:22-25** խոսքերում ասվում է. «...Ով որ գուրտեղը բարկանայ իր եղբոր դեմ՝ արժանի պիտի ըլլայ դատաստանի: Ով որ «ասույշ» ըսէ իր եղբոր՝ արժանի պիտի ըլլայ ատենանի դատապարտութեան: Ով որ «յիմար» ըսէ իր եղբոր՝ արժանի պիտի ըլլայ գեհեմի կրակին: Ուրեմն եթե քու ընծաղ գոհասեղանին վրայ բերես, ու հոն յիշես թե եղբայրդ բան մը ունի քեզի դեմ, հոն ձգէ ընծաղ՝ գոհասեղանին առջեւ. նախ գնա՝ հաշտուե՛ր եղբորդ հետ. եւ այն ատեն եկուր, որ մատուցանես ընծաղ»: Իսկ Հուդա առաքյալն ասում է. «Վա՛յ նրանց, որոնք Կայենի ճամփով գնացին, նաև Բաղասամի մոլորության պես ցանկությամբ վարձի ետևից գնացին ու Կորիսի հակառակությանը պես կորսվեցին» (**Հուդա 1:11**): Նրանք ջուր չունեցող ամպեր են, անպտուղ ծառեր, ծովի կատաղած ալիքներ, մոլորական աստղեր, նրանց բերանից ամբարտավան խոսքեր են դուրս գալիս, և շահի համար երեսպաշտություն են անում:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, կա՞ մեկը, որ իր սիրտը խստացրել է Ավետարանի խոսքի առջև և հաջողություն ու խաղաղություն է գտել: Ո՛չ, դարձյալ՝ ո՛չ:

Այս բոլոր խոսքերը կարդալուց հետո մի պահ մայե՛ք՝ մեր առօրյա կյանքի օրերը, ժամերն ինչպե՞ս ենք անցկացնում մեր ընտանիքներում, եկեղեցում և շրջապատում: Չմոռանանք, որ բոլորս էլ պիտի կանգնենք Աստծո առջև ու հաշիվ տանք Նրան: **Ա Պետրոս 4:17** խոսքում ասվում է. «Քանզի ժամանակն է, որ դատաստանը Աստուծոյ տունեն սկսի և եթե առաջ մեզմե կը սկսի, հապա անոնց վերջը ի՞նչ պիտի ըլլայ, որոնք Աստուծոյ Ավետարանին չեն հնազանդիր»:

**Աստծո և Հիսուս Քրիստոսի ծառա՛
Մամիկոն Ղազարյան**

ՄԵՔՈՒՐ ԵՎ ԸՆՄԵՔՈՒՐ ՆԵԽԸՆՁԵԽՆԴՐՈՒԹՅՈՒՆ

Պողոս առաքյալը գաղատացիներին գրեց. «...անոնք ձեր մասին հոգ կընեն ոչ թե բարի-ին համար... աղէկ է ամեն ատեն բարիին նախանձախնդիր ըլլալ» **Գաղ. 4:17-18:** Կորնթացիներին դիմելով, իր մասին ասաց. «...ձեզի հանդեպ աստվածա-յին նախանձ ունիմ» **Բ Կորնթ. 11:2:**

Նախանձը մաքուր չի լինում. արտահայտվում է ուրիշ-ների հեղինակության դեմ պայքարելիս, միտում ունի հաս-նել իր մասին գովեստի ու հարգանքի:

Սուրբ Գիրքն ասում է, որ Արուսյակը՝ արևածագի որ-դին, Աստծո սուրբ լեռան կրակե քարերի վրա օծվել էր քե-րովբեների կողմից: Իր գեղեցկությանը նայելով՝ նա երևակայեց, թե կարող է Աստծուն հավասար լինել: Հպար-տության, փառասիրության պատճառով իր իմաստություն-ը կորցրեց: Աստծո կամքին չհնազանդվելու պատճառով նա, փառքից ընկած հրեշտակների հետ միասին, երկնքից՝ Աստծո գահաթոռից վայր նետվեց, ժառանգելով սատանա անունը և դարձավ բոլոր մեծամիտ, հպարտ, ամբարտա-վան ու փառասեր մարդկանց հայրը:

Հիմա հստակորեն տեսնում ենք, որ փառասիրությու-նը, հպարտությունն ու ամբարտավանությունը նախանձ են ծնում: Այն ստորացնում ու ոչնչացնում է ճանապարհին հանդիպող ամեն լավ բան, որպեսզի այդ կերպ հարգանք ու գովեստ վաստակի:

Կայենն ու Աբելը մեկ հոր ու մոր երեխաներ էին: Տես-նելով վտանգը՝ Աստված զգուշացրեց Կայենին, սակայն կրտսեր եղբոր նկատմամբ մեծամտությունն ու նախանձը նրան տարան բարկության, չարության ու եղբայրասպա-նության: Հովհաննեսը գրում է, թե Կայենը սպանեց Աբե-լին, որովհետև իր գործերը չար էին, իսկ եղբոր գործերը՝ բարի: Նա չկարողացավ հանդուրժել, որ եղբայրն իրենից ավելի լավն է:

Որքան հաճախ ենք մենք դրա արտահայտությունը տեսնում մեզ շրջապատող մարդկանց կյանքում, ցավոք, դա երևում է Աստծո ժողովրդի մեջ ևս: Աստծո վախը կորց-րածները անմաքուր նախանձախնդրություն են

դրսևորում՝ հետապնդելով Աստծո օծյալներին, տրվելով ատելության ու բամբասանքի: Խոսքն ասում է, որ եղբորն ատողն ու նրա վրա իզուր բարկացողը մարդասպան է և դատաստանի արժանի: Նմանատիպ մի պատմություն էլ տեսնում ենք նախահայր Հակոբի 12 զավակների մեջ: Նրանք նախանձեցին Հովսեփին, որին տրված էր Աստծո և հոր օրհնությունն ու բարեհաճությունը: Չկարողացան հանդուրժել, որ հայրը սիրում էր նրան ավելի, քան՝ իրենց: Չհամաձայնվեցին, որ կրտսերը կառավարի ավագներին, թեև պարզ տեսնում էին, որ ինքը՝ Հովսեփը չէ, որ առանձ-նացնում է իրեն, այլ Աստված է Իր որդիումը հայտնում:

Նախանձը հանգեցրեց եղբայրասպանության որոշ-ման և Հովսեփի ստրկությանն ու երկարատև տառապան-քին: Շատ կարևոր է այսօր ուշադրություն դարձնել դրան, չստորացնելու համար նրանց, ում Աստված առանձնաց-նում է հատուկ ծառայության համար: Անմաքուր նախան-ձախնդրություն ունեցողներն իրենց ճանապարհից կհե-ռացնեն բոլորին, միայն թե իրենք իշխեն:

Երբ քննում ենք Դավթի թագավորի 12 որդիների կյան-քը, տեսնում ենք, թե Աբիսողոմն ինչպես էր փափագում իշ-խանության ու թագավորության, չնայած հրաշալի հաս-կանում էր, որ անդրանիկության իրավունքը պատկանում է Ամնոնին: Նա չկարողացավ հաշտվել դրա հետ: Լինելով Դավթի երրորդ որդին, Աբիսողոմը ստորացնում էր իր եղ-բայրներին և մտովի տեսնում էր իրեն թագավորական գա-հին: Բայց դրա համար անհրաժեշտ էր վերացնել նրան, ում պատկանում էր օրհնությունը, այնուհետև ժողովրդի մեջ հեղինակություն ձեռք բերել: Աբիսողոմն այդ ուղղու-թյամբ համառ աշխատանք էր տանում: Երկու տարի նա քրոջ՝ Թամարի պատճառով ավագ եղբոր նկատմամբ ու-նեցած վիրավորանքը թաքցրեց իր սրտում և սպանության նենգ ծրագիր կազմեց՝ ոչինչ չասելով Ամնոնին:

Առաջին հնարավորության դեպքում նա սպանեց Ամ-նոնին՝ խնջույքը վերածելով մեծ ողբի: Այս արարքով վա-խեցրեց իր բոլոր եղբայրներին: Բայց Աբիսողոմին անհ-րաժեշտ էր նաև հեղինակություն ձեռք բերել, ուստի Իսրա-յելում իրեն ենթարկվել ցանկացողներին քծնում էր, գր-կում, համբուրում և ասում. «Օ՛, եթե միայն ինձ այս երկրի վրա դատավոր դնեին... ես ճշմարիտ դատ կվարեի» **Բ Թագ. 15:4:** Այդ ընթացքում նա չարախոսում էր՝ ասելով, թե թագավորը սխալ վերաբերմունք ունի ժողովրդի կարիք-ների նկատմամբ:

Որոշակի հեղինակություն ձեռք բերելով՝ Աբիսողոմն իր ետևից տարավ նույնիսկ հասարակ մարդկանց, որոնք չէին կասկածում Դավթին: Նա ապստամբեց հոր դեմ, ցանկանալով գահընկեց անել Դավթին ու նրա թագավո-րությանը տիրանալ:

Այդպես էլ այսօր ոմանք չեն վախենում կրկնել Աբիսո-ղոմի չար դիտավորությունները: Նրանք շարունակում են չարախոսել ուրիշների մասին՝ իրենց հեղինակությունը բարձրացնելու համար, դրա համար ցանկացած առիթ օգ-

տագործելով: Շողոքորթությամբ շահում են պարզամիտ մարդկանց արտերը, որպեսզի ժողովրդի օգնությամբ մերժեն նրանց, ում պատկանում են օրհնությունն ու ծառայությունը: Նրանք չեն վախենում ստորացնել նույնիսկ իրենց հավատքի հայրերին: Հալածում, հետապնդում են նույնիսկ նրանց, ովքեր հավատքի մեջ սնել են իրենց:

Հնուց ի վեր մարմնից ծնվածը հալածում է Հոգուց ծնվածին: Հիշենք, թե ինչպես Աստված Մովսեսին հրամայեց Իսրայելի յոթանասուն ծերերին ժողովել վկայության խորանի մոտ, որպեսզի Մովսեսի վրա հանգչող Հոգուց վերցնի ու տա նրանց, ծերերը լցվեն գործությամբ ու իմաստությամբ և օգնեն Մովսեսին՝ ժողովրդի լուծը կրելու: Չնայած Եղադն ու Մովղադը չեկան ժողովի վկայության խորանի մոտ, Աստծո Հոգին նրանց վրա էլ իջավ: Դամբարում գտնվելով՝ նրանք էլ սկսեցին մարգարեանալ:

Դա ընդունված կարգին դեմ էր, այդ մասին ասացին Մովսեսին: Նավեյան Հետուն, նախանձախնդիր լինելով Մովսեսի համար, խնդրեց արգելել նրանց մարգարեանալ: Բայց Մովսեսը հասկացավ, որ Աստված տվել է նրանց Սուրբ Հոգին ծառայության համար, և չհամաձայնվեց ասատել Եղադին ու Մովղադին:

Այս օրինակը ցույց է տալիս, որ Աստված շնորհքի գործությունն ուղարկում է Տիրոջը ծառայողներին: Քրիստոս ասաց. *«...իմիներս պիտի առնե ու ձեզի պատմե»* **Հովհ. 16:15:**

Այսօր Սուրբ Հոգու գործությունը պատկանում է բոլորին, ովքեր հավատում են Նրան: Եթե Աստված ինչ-որ մեկին Սուրբ Հոգի է տալիս՝ ծառայություն կատարելու համար, մեր հասկացողության շրջանակից դուրս, դա չի նշանակում, որ, նախանձելով, պետք է արգելենք նրանց, ովքեր մեր միաբանությունից չեն: Անհրաժեշտ է զգուշանալ և անմաքուր նախանձախնդրությանը տեղ չտալ, պատերազմ չսկսել նրա հետ, ում Աստված Սուրբ Հոգով հաստատում է ուրիշ միաբանության մեջ, որը ևս դավանում է Հիսուս Քրիստոսի անունը:

Եկեք ուշադրություն դարձնենք Հիսուսի աշակերտներին: Հիսուսը նրանց ուղարկեց Սամարիայի գյուղերը, որպեսզի մինչև Իր գալը ամեն բան պատրաստեն: Սամարացիները չցանկացան ընդունել Քրիստոսին: Աշակերտները, նախանձից դողված, առաջարկեցին Եղիայի նման երկնքից կրակ իջեցնել ու ոչնչացնել նրանց:

Քրիստոսը, տեսնելով, որ նրանք նախանձախնդիր են ոչ թե սամարացիների փրկության, այլ Իր հեղինակության համար, ասաց. *«Չգիտեք, թե ինչ հոգու տեր եք դուք»*: Նա պատրաստ էր ցածրանալ հանուն այդ գյուղի փրկության: Հետագայում, Սուրբ Հոգու միջոցով, նրանց մոտ ուղարկեց Փիլիպոսին, և սամարացիները փրկվեցին Հիսուս Քրիստոսի անունով:

Մեկ այլ դեպքում, աշակերտները հանդիպեցին մի մարդու, որն իրենց հետ չէր շրջում, բայց Հիսուսի անունով դևեր էր հանում: Նրանք արգելեցին անել դա: Բայց Հիսուսը նրանց արածին հավանություն չտվեց՝ ասելով. *«Մի արգելեք... քանզի ան որ մեզի հակառակ չէ, մեր կողմն է: Վասնզի ան, որ ձեզի գավաթ մը ջուր խմեցե իմ անունովս՝ թե դուք Քրիստոսին եք, ճշմարիտ կըսեմ ձեզի, անիկա իր վարձքը պիտի չկորսցնե»* **Մարկ. 9:39-40:**

Չզուլացե՛ք, անմաքուր նախանձախնդրության այդ տեսակը կարող է խափանել Աստծո գործը:

Առաջին առաքելական Եկեղեցում անմաքուր նախանձախնդրության պատճառով շատ բաժանումներ կային: Շատերը նախանձում էին նրանց, ովքեր Աստծո օծությունն ունեին: Ոմանք նախանձախնդիր էին Պողոսի համար, ոմանք՝ Ապոլոսի, մյուսները մերժում էին բոլոր հեղինակություններն՝ ասելով. *«Իսկ ես Քրիստոսին եմ»*:

Անմաքուր նախանձախնդրությունը, մտքից անկախ, նախանձ է ծնում, վիրավորանք, բարկություն, վեճեր, ուրիշների ստորացում: Այն հանգեցնում է բաժանումների Քրիստոսի Եկեղեցու մեջ:

Հայտնի է, որ Եկեղեցու բաժանումների մեծ մասը կատարվում է սպասավորների կամ էլ Աստծո կողմից պարգև ունեցողների պատճառով, ովքեր հրաժարվում են խոնարհվել, նախանձախնդիր են իրենց կամ իրենց մոտիկ մարդկանց հեղինակության համար: Այսպիսի նախանձախնդրությունը անմաքուր է:

Շատ բան կարելի է սովորել, անդրադառնալով Սողոմոն իմաստունի դատին: Նրա մոտ երեխայի հետ երկու կանայք եկան: Առաջին կինը հաստատում էր, որ հարևանուհին գիշերը գողացել է իր կենդանի երեխային՝ փոխարենը մեռած երեխային դնելով: Մյուս կինը հակառակն էր հաստատում: Ե՛վ մեկը, և՛ մյուսը պահանջում էին հենց իրեն հանձնել երեխային: Սողոմոնն առաջարկեց երեխային կիսել սրով, մի կեսը տալ առաջին կնոջը, հաջորդ կեսը՝ մյուսին: Այդ ժամանակ երեխայի մայրը, թեկուզ կորցնելու գնով, խնդրեց չսպանել նրան: Իսկ մյուսը սառնասրտորեն ասաց. *«Կիսե՛ք, թող ոչ ինձ լինի, ոչ էլ քեզ»*: Մայրը նա էր, ում սիրտը լի էր երեխայի նկատմամբ սիրով: Հանուն որդու նա խոնարհաբար զոհաբերեց իր մայրական զգացմունքները: Երեխան վերադարձվեց իսկական մորը:

Աստված պատգամ ունի՝ օրհնություն կլինի այնտեղ, որտեղ մեկ միտք, միասնություն ու միաբանություն կա: Գրված է. *«Մի՛ նախանձիր, մի՛ նեղանար, որ չարություն չընես»* **Սաղմ. 37:8:**

Նույնիսկ հռոմեացի զինվորները թույլ չտվեցին պատռել Քրիստոսի պատմունքները: Եկեղեցին Նրա փառքն ու գեղեցկությունն է: Չի կարելի կիսել Քրիստոսի մարմինն ու Եկեղեցին բաժանել: Հանուն Աստծո ժողովրդի միասնության՝ արժե զոհաբերվող սեր ցուցաբերել: Ավելի լավ է փոխել դեկավարությունը, քան բաժանել Քրիստոսի Եկեղեցին: Աստված հպարտին հակառակ է, իսկ խոնարհին բարձրացնում է:

Սավուղը, որին վաղուց Աստված մերժել էր, խանգարում էր Տիրոջ օծյալին՝ Դավթին թագավոր դառնալ: Նա քառասուն տարի կառչած մնաց թագավորի գահաթոռին՝ հետապնդելով Դավթին: Դավթի կյանքում պահեր կային, երբ նա կարող էր Սավուղի և ամբողջ Իսրայելի հետ վարվել այնպես, ինչպես ինքը կցանկանար, բայց նա խոնարհաբար Աստծուն ապավինեց և Աստծո օծյալի վրա ձեռք չբարձրացրեց:

Թող քո կյանքի նպատակը լինի խոնարհությունը, սերն ու միասնությունը: Թող քո կյանքում անմաքուր նախանձախնդրությունը տեղ չգտնի:

ՄԵՐ ԵՐԻՏԱՍԱՐԳՈՒԹՅՈՒՆԵ ՊԱ ԶԳԻՏԻ

Սփայինյան ահաբեկության օրերին նախկին Սովետական Միությունում մարդկանց, հափկապես քրիստոնյաների համար ծանր ժամանակ էր. նրանք, չենթարկվելով աթեիստական աստվածամեծ օրենքներին, մնում էին Աստծուն հավատարիմ եւ այդ իսկ պատճառով ենթարկվում էին ծանր հալածանքների ու հետպալանքների: Ռուսաստանում նրանց համարում էին մահվան դատապարկված անօգնական զանոնք:

Այս պատմությունը Պյոտրի մասին է՝ Ժիտոմիրկայի շրջանի Լյուբանայից: 1950-ականներին նա ծառայում էր բանակում: Պյոտրը նույնպես, ինչպես այդ ժամանակվա շատ քրիստոնյաներ, դատվեց. նրան համարեցին ազգի երդվյալ թշնամի ու հայրենիքի դավաճան: Եկավ դատավճռի օրը: Դատարանը նրան տվեց վերջին խոսքի հնարավորություն, նա խիզախ վկայեց Աստծո սիրո և Հիսուսի փրկության մասին: Դատարանը կայացրեց իր որոշումը. «Պատժի բարձրագույն չափ՝ գնդակահարություն»:

Նախքան գնդակահարությունը մի քանի հոգի, ցանկանալով Ստալինին ապացուցել իրենց հավատարմությունը, սկսեցին դաժան մեթոդներ կիրառել «համառ աղանդավորին վերադաստիարակելու համար»: Դատից հետո բանտախցում անմիջապես սկսվեցին տանջանքներն ու սպառնալիքները: Ստիպում էին հանել վերնահագուստը (այդ ժամանակ աշուն էր և շատ ցուրտ), հրաժարվել Աստծուց, օգտագործում էին այդ ժամանակվա ամենուր տարածված և կիրառվող տանջանքի տեսակը, որին ոչ բոլորն էին դիմանում՝ ձեռքի մատները դնում էին դռան արանքում և սկսում սեղմել: Եղունգների տակից արյուն էր գալիս, իսկ տանջողներն անընդհատ հարցնում էին. «Կհրաժարվե՞ս քո սկզբունքներից, կուրանա՞ս քո Աստծուն»:

Պյոտրը որոշեց մինչև մահ Աստծուն հավատարիմ մնալ: Մի քանի անգամ այնպես ծեծեցին, որ արնաշաղախ եղավ ու կորցրեց գիտակցությունը: Հետո վրան ջուր լցրեցին և, տեսնելով, որ ոչինչ չի ազդում երիտասարդի վրա, հազգրին ձեռնաշղթաները, որպեսզի տանեն գնդակահարելու: Ձեռնաշղթաները շատ ամուր էին սեղմում ձեռքերը, ժամանակը երկարում էր, ձեռքերն անզգայացան ու սկսեցին սևանալ: Աշնանային ցուրտն ավելի էր ուժեղացնում տանջանքները:

Հետո հանեցին հագուստները, թողեցին միայն ներքնաշորերը և նստեցրին բեռնատարի թափքը, որպեսզի տանեն գնդակահարման վայրը: Այդ ժամանակ Պյոտրը 19 տարեկան էր: Կյանքը նրա համար դարձավ դաժան և արժեզրկ-

վեց: Նրա մոտ ցանկություն առաջացավ՝ ինչքան հնարավոր է հեռու փախչել այդ անտանելի տանջանքներից:

Զինվորականները ցուցադրական գնդակահարություն էին կազմակերպել: Զինվորական շարասյան առջևից դեպի մոտակա անտառ էին գնում երկու մարդատար զինվորական ավտոմեքենա՝ հրամանատարական խմբով, որոնցից մեկում զորամասի հրամանատարն էր: Նրանց հետևում էին բեռնատարները՝ կարմիրբանակայիններով: Բեռնատարներից մեկում նստած էր Պյոտրը, նրա շուրջը՝ ավտոմատավորները: Բեռնատարում նաև մի հաստոցավոր գնդացի կար: Երբ մտան անտառ, Պյոտրին իջեցրին ու ստիպեցին, որ փոս փորի, բայց նա հրաժարվեց:

- Փորի՞ր,- ասացին նրան,- փորիր-հասիր ջրին, որ մենք խմենք:

- Այստեղ ջուր չկա, իսկ եթե ուզում եք ջուր խմել, ինձ դույլ տվեք, և ես գյուղից ձեզ համար ջուր կբերեմ,- պատասխանեց Պյոտրը՝ հասկանալով, թե ինչի մասին է խոսակցությունը:

Այդ ժամանակ հրամանատարը փոսը փորել հրամայեց երկու զինվորի: Պյոտրը մոտեցավ նրանց և ասաց.

- Մի՛ տանջվեք, շատ խորը մի փորեք, այստեղ միայն իմ մարմինն է լինելու, իսկ ես երկնքում կլինեմ:

Նա այդ ժամանակ արդեն հրաժեշտ էր տվել երկրին: Բայց զինվորները

նրան չպատասխանեցին ու շարունակեցին փորել: Փոսի մի կողմում դրեցին գնդացիքը, մյուս կողմում կանգնեցրին Պյոտրին՝ մեջքով դեպի փոսը: Բայց նա հրաժարվեց մեջքով կանգնել և կանգնեց դեմքով, կուրծքը դեպի գնդացիքն ու ասաց.

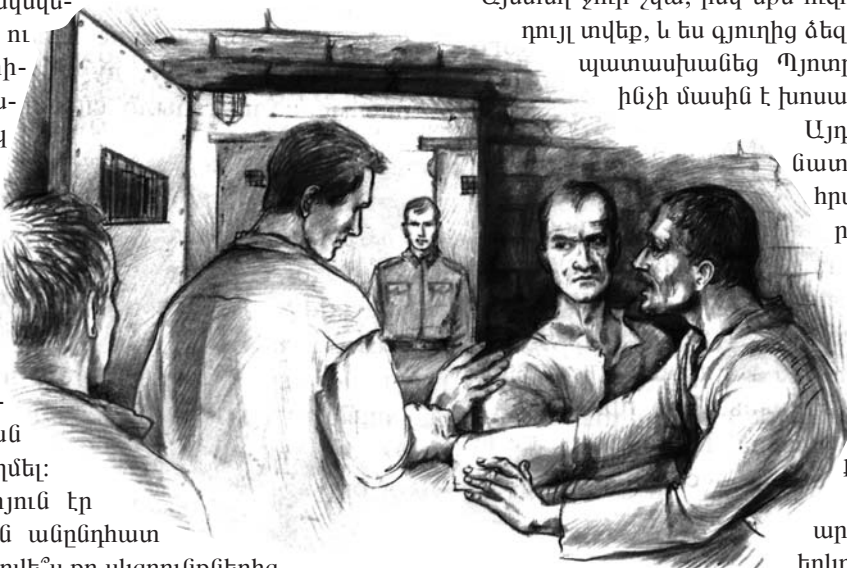
- Ո՛չ, ես ուզում եմ ուղիղ նայել մահվանը:

Հրամանատարությունը լուռ համաձայնվեց: Զինվորներն ու հրամանատարները պատրաստ կանգնեցին փոսի մյուս կողմում: Զինվորներից մեկը ձեռքում պահել էր երկու կարմիր դրոշակ: Հնչեց հրամանը. «Ուշադրություն»: Զինվորը բարձրացրեց դրոշակները.

- Ազգի դավաճանի վրա կրակել:

Զինվորը կտրուկ իջեցրեց դրոշակները:

Մռայլ աշնանային անտառում դրոշյուն լսվեց. կրա-

կրցն ուղղված էր երիտասարդի կրծքին, որն անվախ դիմավորեց իր մահը: Հրաձգության ժամանակ նա զգաց, թե ինչպես օդի ուժեղ շիթը իր կրծքին փչեց, և նա նույնիսկ մի քիչ հետ թեքվեց, տատանվելով այս ու այն կողմ դրեց ոտքերը, իսկ հետո նորից կանգնեց իր տեղը: Անտառում մեռյալ լռությույն տիրեց: Բոլորը շունչները պահել էին. ինչո՞ւ Պյոտրը չի ընկնում, չէ՞ որ նա ազգի թշնամի է, ինչո՞ւ է կանգնած, նրա վրա մի ամբողջ կրակահերթ է արձակվել: Պյոտրի նկատմամբ դատապարտողների ունեցած ատելությունը աստիճանաբար փոխվեց զարմանքի, գաղտնի հարգանքի և խոնարհման՝ հանդեպ նրա, ով իրենցից արդար ու մաքուր է:

Պյոտրն ինքը նույնպես զարմացած էր. ինչո՞ւ է կանգնած սպասում մահվան, բայց մահ չկա:

Չգիտես ինչու փամփուշտներն իրեն չէին դիպել: Դուրս գալով քարացած վիճակից, ամոթից ու պարտությունից կարմրած՝ հրամանատարը կատաղած հրամայեց կրկնել հրաձգությունը: Արդյունքը նույնն էր: Պյոտրը մնաց իր տեղում կանգնած: Սա կրկնվեց երրորդ անգամ: Թշնամիներն ու տանջողները դեռ ապշած մայում էին նրան: Հրամանատարներից մեկը վերցրեց հրացանը, մոտեցավ դատապարտվածին և այնպես խփեց, որ նա կորցրեց գիտակցությունը:

Իսկ թե ինչ եղավ հետո՝ Պյոտրը չի հիշում: Ուշքի գալով ցավից՝ նա բացեց աչքերը, տեսավ, որ պառկած է գորամաս վերադարձող բեռնատարի թափքում: Յավացող գլխից արյունը գալիս, լցվում էր աչքերը: Վերջապես հասան գորամաս: Ինչ-որ մեկը հրամայեց, որ սառը ջուր բերեն, և նրան ստիպեցին լվանալ արյունը: Յրտից նա այնպես սառեց, որ ամբողջ մարմինն սկսեց դողալ: Նրա յուրաքանչյուր քայլը ցավից դժվարանում էր: Հիմա նա ավելի շատ էր ուզում մեռնել, մեռնել, որպեսզի էլ չտեսնի այս ամենը, չկրի այս տանջանքները...

Չորամասի մոտ բարձր լարման տրանսֆորմատոր կար, որից չորս հաստ հոսանքալարեր էին դուրս գալիս, իսկ շուրջը ոչ շատ բարձր ցանկապատ էր, որն անցնելը հեշտ էր: Պյոտրը մտածում էր վազել այդ տրանսֆորմատորի մոտ, ձեռքերով բռնել այդ լարերից և մի վայրկյանում մեռնել բարձր լարումից: Այդ ժամանակ կվերանա ցավը, տանջող ցուրտը: Բայց դրանից առաջ ուզում էր վերջին անգամ աղոթել: Հեշտ մահվան ցանկությունն ավելի ու ավելի էր մեծանում, բայց ինչպե՞ս այն իրականացնել: Ուշ գիշեր էր: Նրան փակել էին ինչ-որ սենյակում, որտեղ նրան հսկում էր մի զինվոր: Աթոռին նստած երիտասարդ պահապանը պայքարում էր քնի դեմ: Վերջապես գլուխն ընկավ կրծքին, և նա խորը քնեց:

Դուռը հեշտությամբ բացվեց, Պյոտրն արագ դուրս եկավ փողոց: Անտեսելով ցավը՝ նա արագ ընթացավ դեպի անտառ: Շատ երկար վազելուց հետո սկսեց շոգել: Վերջապես կանգնեց անտառի մոտ ու սկսեց աղոթել: Ամբողջ հոգով աղոթում ու խնդրում էր Աստծուն, որ ներվի իր՝ ինքնասպանություն գործելու մեղքը: Ջերմագին աղոթքից հետո նա վերադարձավ՝ հաստատ վճռելով գործը ավարտին հասցնել: Պյոտրը բռավ ցանկապատի վրայով, մոտեցավ էլեկտրական տրանսֆորմատորին, ձեռքերը կտրուկ դեպի վերև բարձրացրեց և բռնեց էլեկտրալարերը: Նա սպասում էր, որ էլեկտրական ուժեղ հարված կլինի, բայց, ի զարմանս իրեն, հազիվ զգաց թեթև ծակծկոցներ, որոնք հասան միայն արմունկներին: Մտածելով, որ դրանք անհրաժեշտ լարերը

չեն, նա արագ բռնեց մյուս երկուսից, բայց արդյունքը նույնն էր, մահը չկար: Չարմացած Պյոտրը դեռ երկար ժամանակ կանգնեց տրամաֆորմատորի մոտ՝ ի վիճակի չլինելով շարժվել տեղից: Այդ ժամանակ նա հասկացավ, որ Աստված իրեն թույլ չի տալիս մեռնել: Խոնարհաբար եմ-թարկվելով Աստծո կամքին և իր ծանր ճակատագրին՝ նա ամեն ինչի համար փառք տվեց Աստծուն, հետո ներում խնդրեց Նրանից, վերադարձավ սենյակ՝ իր պահապանի մոտ: Սենյակում մենակ մնացած զինվորը մի անկյունից մյուսն էր գնում՝ չհամարձակվելով դուրս գալ և զեկուցել փախուստի մասին, որովհետև հասկանում էր, որ իր պատիժն ամխուսափելի է: Հանկարծ ներս մտավ Պյոտրը: Պահապանը զարմանքից լայնացած աչքերով նայեց Պյոտրին, իսկ հետո, ուշքի գալով, հարձակվեց նրա վրա:

- Ի՞նչ արեցիր, ինչո՞ւ փախար:

Պյոտրը պատասխանեց.

- Իսկ դու ինչո՞ւ էիր քնել: Քեզ դրել էին հսկելու, ուրեմն՝ հսկեիր:

- Դե լավ, կամաց, նայիր՝ ոչ ոք չիմանա:

Այս պատմությունն ավարտվեց նրանով, որ հաջորդ օրը Պյոտրին ուղարկեցին բանտ: Կրեյվ նշանակված պատիժ՝ նա վերադարձավ ընտանիք և ուրախ էր, որ Աստված իր հետ էր այդքան երիտասարդ հասակում կրած փորձությունների ժամանակ:

Այսպիսի դաժան պատմություններ սովետական շրջանում շատ են եղել, բայց դրանք բոլորը հնարավոր չէ հավաքագրել: Շատ հավատարիմ քրիստոնյաներ արդեն իրենց գործերն իրենց հետ տարել են Հավիտենություն՝ սպիտակ գահի մոտ, որտեղ քազավորում է Հավիտենական Թագավորը՝ Աստված, Ով կյարգևատրի արժանիներին իրենց գործերի համեմատ: Այսօր եղբայր Պյոտրը ապրում է Իսրայելում: Նրան տվել են «աշխարհի արդար» անունը:

“Відвага” N 7-8, 2007 г.

Æn ð̥ ɜ̥ i ɣn̥ ½Uɜ̥ i ɜ̥ Y ɜ̥ nBɜ̥ i ɜ̥ Yn̥QO̥ U̥ i ɜ̥ ð̥ ɜ̥ -
U̥ ɜ̥ Yɜ̥ i ð̥ ɜ̥ n̥eɜ̥ i ð̥ ɜ̥ . ɜ̥ i an̥ i ð̥ laonḁeḀ . n̥QO̥ i n̥oñ̥o
U̥ ɜ̥ B̥E̥ ɜ̥ Y̥ ɜ̥ » ð̥ Yn̥ ɜ̥ Y̥ i ɜ̥ Y̥ ɜ̥ uḀ : i ð̥ laonḁeḀ ɜ̥ B̥E̥ ɜ̥ Y̥ Y̥
ñ̥ ɜ̥ n̥oñ̥o̥.

- Æ±Ýā Ĩĩ ³ ë ÇÝÓ ùá ³ ½³ ĩ áōÃŦ³ Ý ¹ÇÙ³ ó:

- $\hat{A}^3 \cdot 3 \dot{1} \dot{a} \dot{n} \dot{a} \dot{o} \dot{A} \dot{I}^3 \dot{Y} \dot{e} \dot{I} \gg \ddot{e} \dot{A}, - \gg \ddot{O}^3 \dot{1} \dot{a}^3 \dot{i}^3 \dot{e} \ddot{E}^3 \dot{Y} \dot{A}:$

- Æëĭ »Ã» ³ ½³ ĭ »Ù Ý³ »õ »ñ»Ë³ Ý»ñC±¹...

- 2ÙµáÕç Ã³ . ³ í áñáõÃñáõÝë:

- Æëĭ C+Yā ĭ ĭ 3 ë ĭ Yác¹ 3 ½³ ĭ áōǺ³ Y Ñ³ Û³ ñ:

- ΑΕÙ 3 ΥΟΑ:

Î laonaéÇY ³ÏYú³Ý ¹aón »Î³ í ÇBE³YÇ ä³ -
 î³ eE³YA, añ Y³ ³½³ î aóÁlaóÝ î í »ó³ Ì¹ AY³ í -
 YÇuÇY ³e³Yo ÷ñ¹³. YÇ: î aóY · Y³ fao x³ Y³ ä³ñ -
 NCY ÇBE³YA ÍYaca N³non»ó.

- Üĭ³ĭ »óC±ñ, Ñ» ÎĭaōñáēY CÝā Ù»Í³Ñá·C ;ñ;

Î CÝÁ ã³ ì³ ëË³ Ý»ó.

- °ë ï »ë³ ÛÇ³ ÛÝ Ýñ³ Ý, áí ã³ ï ñ³ ëï ;ñ ï ³ -

5 Çñ Ì Ì³ ÝùÁ, áñă »ë½Ç · ÝÇ ÇÙ ³ ½³ ì áõÃìáõÝÁ:

ĐÇéáôē òñÇèì áéÁ áā Ā» ā̂ ³ ì ñ³ èì ħ ì ³ éáō, ³ ūē
³ ñ¹ »Ý ì í »é ħ Û»½ Ñ³ Û³ ñ Ąñ ÌŲ³ ÝūÁ:

ԱՊԽՏԱԾ ՉՈՒԿ՝ ԱՆՎՃԱՐ

Այս պատահել է Գերմանիայում, երբ զանգվածային գործադուլություն էր տիրում: Բեռլինի փողոցներում փչում էր հարավային ցուրտ քամին: Անուշադդության մատնված փողոցի կեղտոտ անկյունում կանգնած էր հին ձմեռային վերաբերուով մի տղամարդ: Փողոցի մյուս կողմում մի փոքրիկ տղա էր վագում՝ զամբյուղով լիքը ապխտած ձուկ տանելով: Նա բարձր բղավեց.

- Չո՛ւկ, ձո՛ւկ, երեք հատը՝ երեսուն փեմի: Աղի ձուկ, համեղ և էժան, երեք հատը ընդամենը երեսուն փեմի:

Բարձր բղավելով նա՝ վագեց փողոցի երկայնքով, ապա, հետ շրջվելով, մոտեցավ փողոցի անկյունում կանգնած տղամարդուն: Վերջինս մտածեց, որ այդ պատանին դեմ չի լինի գրուցել իր հետ:

- Ի՞նչ կասեք այս ձկների մասին, սիրալի՛ր պարոն:- Տղան մեկնեց նրան երեք ձուկ: Նա խնդրեց, որ տղամարդը հոտ քաշի նրանցից: Բայց վերջինս մերժեց պատանու առաջարկը:

- Եվ էժան է, ճի՞շտ է,- շարունակեց տղան: Տղամարդն ասաց, որ ապխտած ձուկը և՛ էժան է, և՛ համով:

- Բայց ինչո՞ւ ես չեմ կարողանում ազատվել նրանցից: Մեկուկես ժամ է, ինչ քաղաքով մեկ վագում եմ, և ոչ ոք դեռ չի գնել:

- Դա ինձ չի զարմացնում,- ասաց տղամարդը,- այս մարդիկ ընկել են դժվարության մեջ. նրանք ո՛չ փող ունեն, ո՛չ՝ գործ:

- Ուրեմն ես սխալվել եմ,- բարձրաձայն մտածեց տղան:

- Ինչքա՞ն ես դու գնահատում այս ամբողջ զամբյուղը,- հանկարծ հարցրեց տղամարդը:

Տղան արագ հայացք նետեց նրա վրա, հետո ուշադիր գնեց զամբյուղի պարունակությունը և, հաշվարկելով, հարցրեց.

- Ուզում եք իմանալ՝ ինչքա՞ն կաշխատեմ:

- Ասե՛նք թե...

- Չամբյուղի համար ինձ մարկ եմ ուզում:

- Գերազանց է,- ասաց տղամարդը,- ահա քեզ ինձ մարկ, բայց ձուկը կարող ես թողնել քեզ:

- Բայց ի՞նչ անեմ սրանք:

- Կանգնի՛ր անկյունում և բարձր բղավիր. «Ապխտած ձուկ, անվճար»: Տուր բոլորին, մինչև վերջանա:

Այս լսելով՝ տղան նայեց դրամներին. դրանք իսկական էին, և նա գոհունակությամբ փողը դրեց գրպանն ու նայեց տղամարդուն:

- Ի՞նչ պատահեց,- ասաց վերջինս: - Ձկների հետ ինչ-որ բան այն չէ՞:

- Ո՛չ, ձկների հետ ամեն ինչ լավ է,- փնթփնթաց դժգոհ պատանին:

- Դու իմ հանձնարարությունը կատարելու ցանկություն չունե՞ս: Ուրեմն, վերադարձրո՛ւ իմ գումարը,- պահանջեց տղամարդը:

- Ո՛չ, ո՛չ,- արագ ասաց տղան և վագեց փողոց՝ գոռալով ամբողջ ուժով, - անվճար ձուկ, անվճար ձուկ:

Տղամարդը կանգնել էր իր տեղում և հետևում էր տղա-

յին, թե ինչպես է նա փորձում ազատվել ձկներից: Առաջին տան պատուհանից երևաց նիհար, տանջված մի կին:

- Է՛յ, ժողովուրդ,- բարձրաձայն գոռաց փոքրիկ վաճառողը,- ձուկն անվճար է, հարմար առիթ է, մի՛ ամաչեք, վերցրե՛ք:

Կինը կասկածանքով շարժեց գլուխը և կորավ վարագույրի ետևում:

- Ա՛յ, անխելք,- ասաց տղան,- գոնե բոլորը նրա նման չլինեն:

Փոքրիկ մի երեխա դուրս եկավ փողոց ու զարմացած նայեց վաճառականին:

- Արի այստեղ, փոքրիկ, ձուկ վերցրու քեզ և մայրիկիդ համար և ասա նրան, որ դա ոչինչ չարժե. այսօր անվճար է:

Բայց երեխան վախեցած փախավ տուն:

Այդպես երկար ժամանակ վաճառականը ընտիր ձկներով լի զամբյուղը ձեռքին քայլում էր փողոցով, բղավում ամբողջ կոկորդով մեկ, որ ապխտած ձուկն անվճար է: Բայց ոչ ոք ձուկ չվերցրեց: Մարդիկ թերահավատությամբ երես էին թեքում վաճառականից:

- Շատ լավ,- հանգիստ ասաց տղամարդը, երբ տղան նրան վերադարձրեց լիքը զամբյուղը:

- Լա՛վ,- զարմացավ տղան:- Պետք է խոստովանեմ, որ երբ դուք վճարեցիք այս ձկան համար, որը ձեզ բոլորովին պետք չէ, ես մտածեցի, որ դուք խենթացել եք: Այժմ ես հասկացա, որ այս մարդիկ ձեզ նման են: Ի՞նչ անեմ ես այս ձկների հետ, որոնք ո՛չ ձեզ են պետք, ո՛չ էլ նրանց:

- Հիմա մենք միասին կփորձենք,- պատասխանեց տղամարդը:

Նրանք երկուսով գնացին փողոցներով՝ հերթով կանչելով. «Ձուկն անվճար է, ո՞վ է ուզում ընթրիքի համար»:

Հենց որ մարդիկ լսեցին տղամարդու սիրալի ձայնը, միանգամից շրջապատեցին զամբյուղը: Մեկ ակնթարթում զամբյուղը դատարկվեց: Քաղցած ամբոխի մեջ երջանիկ դեմքեր երևացին:

Իր իսկ դանդաղկոտության վրա բարկացած՝ մի այլալված կին հարձակվեց նրանց վրա. «Ինչո՞ւ ինձ ոչ մի հատ չհասավ, ի՞նչ է, ես ուրիշներից վա՞տն եմ: Մի՞թե իմ երեխաները սոված չեն»: Տղամարդը չհասցրեց պատասխանել, երբ տղան միջամտեց.

- Տեսե՛ք, պարո՛ն, դա այն նույն կինն է, որին ես առաջինն առաջարկեցի ձուկը, բայց այն նրան պետք չէր:

- Ո՛չ, դա այդպես չէ,- արագ ասաց կինը,- ես ուղղակի չհավատացի, որ դու ձուկը անվճար ես տալիս:

- Հենց դրա համար էլ դուք ոչինչ չստացաք,- ընդհատեց տղան և, տղամարդուն ջերմորեն հրաժեշտ տալով, շարունակեց իր ճանապարհը:

Փրկությունն ու հավիտենական կյանքը Հիսուս Քրիստոսն առաջարկում է ձրի: Երանելի է նա, ով կհավատա: Ամեն:

Մեր չեքեքեր

Փոքրիկ Դինան հաճախ էր նայում իր մոր ձեռքերին՝ չկարողանալով հասկանալ, թե ինչու՞ են դրանք կնճռոտ, սպիներով, տեղ-տեղ էլ՝ սև բծերով պատված: Դինան իր մայրիկի ձեռքերը համեմատում էր ուրիշ կանանց սպիտակ, փափուկ, խնամված ձեռքերի հետ և մի տեսակ տհաճության զգացողություն էր ունենում, երբ նայում էր դրանց: Նա հարցնում էր մորը, թե ինչու են նրա ձեռքերն այդ վիճակում, բայց մայրը, կատակելով, խուսափում էր ուղիղ պատասխանից կամ լռում էր: Երբ Դինան մեծացավ, մայրը նրան մի դեպք պատմեց:

- Դու դեռ շատ փոքր էիր: Մի անգամ երեկոյան ես քեզ պառկեցրի անկողնուդ մեջ, համբուրեցի ու գնացի մյուս սենյակ՝ մտածելով, որ շուտով կքնես: Բիչ անց լսեցի քո վախեցած ձայնը: Վազեցի ննջասենյակ ու տեսա, որ մահճակալդ այրվում է... Պարզվեց, որ դու լուցկի ես վերցրել ու քեզ հետ ննջասենյակ տարել: Երբ մենակ ես մնացել, սկսել ես լուցկիով խաղալ: Ես հանգցրեցի կրակը և ուրախացա, որ քեզ ոչինչ չի պատահել, իսկ իմ ձեռքերը...

- Բայց ես բոլորովին չեմ հիշում այդ դեպքը,- ասաց աղջիկը՝ իր լսածից ցնցված:

- Չես հիշում, որովհետև դա քեզ համար զբաղմունք էր,

որը, բարեբախտաբար, փորձանք չդարձավ:

Դինան համբուրեց մոր այրված, սպիապատ ձեռքերը: Այդպես է եղել նաև Հիսուսի հետ, Ում ձեռքերը զամվեցին խաչին, Ում ճակատը վնասվեց փշե պսակից: Նա ընդունեց այդ տառապանքները, որպեսզի քավի մարդկության մեղքերը, փրկի նրանց դժոխքի տանջանքներից: Հիշե՛ք այդ մասին:

ԻՄ ՈՐԹՆՏՈՒՆԵՐ ԵՌԵՋԻՆ ՊՏՈՒՂՆԵՐԸ

Մընտանիքում այսպիսի սովորություն կար. երբ երեխաները որոշակի տարիքի էին հասնում, հայրը նրանց խաղողի որթ էր նվիրում: Արդեն եկել էր փոքր աղջկա հերթը: Քրիստինեի համար դա մեծ տոն էր: Երբ որթատունկը տվեց առաջին պտուղները, աղջիկն ուրախությունից փայլում էր: Ավելի մեծ էր ուրախությունը, երբ հասունացան առաջին ողկույզները: Նրա եղբայրը ծիծաղելով ասաց.

- Դե՛, հիմա մենք կարող ենք իսկապես նշել բերքի տոնն ու մի լավ խաղող ուտել,- և չպչպացրեց շրթունքները:

- Օ՛, ո՛չ,- ասաց Քրիստինեն,- այսօր հայրիկն Աստվածաշնչում կարդաց, որ մեր բերքի առաջին պտուղներն Աստծուն են պատկանում:

Եղբայրը զարմացած նայեց նրան.

- Դու ինչպե՞ս ես ուզում Աստծուն խաղող նվիրել: Աստված երկնքում է ապրում, ո՞վ կբարձրացնի քո խաղողը Նրա մոտ,- հարցրեց նա:

- Գիտե՞ս, Քրիստոսը մի անգամ ասաց. «Ինչ որ դուք անում եք այս փոքրերից մեկնումեկին, Ինձ եք անում»: Աստված գիտի, թե ինչպես կարելի է բարձրացնել այն, ինչը մենք Իրեն ենք նվիրում:

Երբ մի քանի օր անց ընտանիքը աշխատում էր այգում, ճանապարհին մի աղքատ մարդ հայտնվեց: Նա մոտեցավ ցանկապատին, հարգանքով բարևեց և երկչոտու-

թյամբ հարցրեց.

- Դուք ինձ մի քիչ հասած խաղող չե՞ք տա: Դստրիկս ծանր հիվանդ է և պառկած է տանը: Բժիշկն ասել է, որ ապաքինվելու համար նա անպայման պետք է թարմ խաղող ուտի: Բայց ես հիմա աշխատանք չունեմ և չեմ կարող խաղող գնել:

- Ուրախությամբ,- բացականչեց Քրիստինեն: - Ձեզ Աստված է ուղարկել ինձ մոտ: Ես ձեզ կտամ իմ որթատունկի առաջին պտուղները: Ես դրանք Աստծուց եմ ստացել և կտամ ձեզ:

Նա զամբյուղը լցրեց հասուն ողկույզներով ու տվեց աղքատին: Ավելի ուշ Քրիստինեն այցելեց հիվանդ աղջկան, նրա համար մրգեր ու խաղալիքներ տարավ: Աղջիկը բարձր ջերմություն ուներ, բայց ուրախ ժպիտը շարժեց նրա ճաքճած շրթունքները: Ձեռքը քնքշորեն դնելով Քրիստինեի ձեռքերին՝ նա շնջաց.

- Երկնքում ես կսիրեմ քեզ ամբողջ սրտով:

Սակայն շուտով աղջիկն ապաքինվեց, նրանք երկուսն էլ Աստծո հավատարիմ զավակներ դարձան և ամբողջ կյանքում մնացին հավատարիմ ընկերուհիներ:

Իսկ հիմա աղոթենք: Խնդրենք Տիրոջից, որ մեզ սովորեցնի Իր Խոսքի նկատմամբ ուշադիր ու հնազանդ լինել, որպեսզի կատարենք այն ամենը, ինչ Նա պատվիրել է մեզ:

ԽՈՐՀՈՒՐԴՆԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔ ՔԱՐՈԶՈՂՆԵՐԻՆ

Միքելինե՛ր, այսօր աշխարհը շատ ու շատ կարիք ունի լսելու Քրիստոս Փրկչի և հավատքով արդարանալու մասին: Հետևաբար, Քրիստոսի Շնորհքի և հավատքով արդարանալու մասին Ավետարանի վարդապետությունը պետք է հնչի ավելի ուժգին, և դրա համար անհրաժեշտ է ունենալ Սուրբ Հոգու լեցունություն:

Ասում են, թե քարոզելը նման է հարվածելու, հետևաբար քարոզելու համար մենք պետք է օգտվենք մեր զինվորության զենքերից՝ հարվածելու և փշրելու սատանայի ամրոցները, քանդելու նրա խորհուրդները:

Քարոզի հիմքում պետք է ընկած լինի Աստծո Խոսքից որևէ հատված: Քարոզը պետք է լինի նպատակային, պաշտամունքի բովանդակությանը համապատասխան: Քարոզիչները պետք է աջակցեն մեկը մյուսին՝ նյութը համալրելով Աստծո Խոսքով: Բայց քարոզների մեջ չպետք է լինի հակաճառություն կամ վեճ: Քարոզներում չպետք է ասվի այն, ինչի մասին տարբեր կարծիքներ ունեն եղբայրները: Ուղղումները պետք է անել միայն պաշտամունքից հետո:

Սովորաբար քարոզիչը խոսում է 10-20 րոպե: Աստծո Խոսք քարոզելու դուրս եկած քարոզիչը իրեն հանձնում է Աստծո ձեռքը՝ կատարելով Խոսքի սպասավորություն:

Քարոզի հիմնական նպատակն այն է, որ ժողովուրդը լինի շնորհի մեջ: Բայց ժողովուրդին շնորհի կրակի մեջ մտցնելու համար քարոզիչն ինքը նույնպես պետք է լինի շնորհի մեջ: Դրա համար պետք է մշտապես սրբվել և լիարժեք խաղաղության մեջ լինել բոլորի հետ: Քարոզին պետք է պատրաստվել տանը, պետք է ունենալ «հինգ հաց և երկու ձուկ», իսկ պաշտամունքի ընթացքում Աստված Սուրբ Հոգով կրթագմացնի այն և կբաժանի ժողովրդին: Քարոզը պետք է լինի շինություն անող, հորդորական, խրատող, դաստիարակող, հավատքի մեջ քաջալերող և սրտապնդող: Քարոզներում հանդիմանել չի կարելի: Քարոզը պետք է կառուցվի Աստծո Խոսքով՝ նրանից

բերված օրինակների հիման վրա. վավերական չճանաչված պարականոն գրքերը քարոզների մեջ չպետք է օգտագործել:

Ժամանակ առ ժամանակ եղբայրների մեջ պետք է լինի անկեղծ խոստովանություն և աղոթաբեռնաթափություն: Պետք է գալ միաբանության և խաղաղություն գտնել:

Եկեղեցու աշխատանքը պետք է բաժանվի եղբայրների միջև:

Միքելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է հոժարական նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru